

Arrest

nr. 299 495 van 5 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtoen origine en afkomstig van het dorp Bibi Ahina (district Puli Khumri, provincie Nangarhar, Afghanistan).

In Afghanistan was uw vader werkzaam als commandant van de lokale politie. Er waren twee controleposten in uw regio, een werd geleid door uw vader, commandant M.K., terwijl de andere werd geleid door commandant M.. Deze controleposten waren bedoeld om de weg tussen Baba Naser en Galazai te beschermen tegen de taliban. Er vonden maandelijks tot tweemaandelijks gevechten plaats tegen de taliban en uw vader ontving bedreigingen van de taliban.

De taliban zeiden dat ze hem en zijn twee zonen, waaronder uzelf, zouden vermoorden omdat de taliban veel soldaten en commandanten hadden verloren tijdens de gevechten tegen uw vader. Drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw broer neergeschoten door de taliban. Hij overleefde dit incident. Een maand voor jullie vertrek uit Afghanistan viel de controlepost van uw vader en werd deze overgenomen door de taliban. Uw vader werd gewond naar het ziekenhuis gebracht. Daarna viel ook de controlepost van commandant M. in handen van de taliban. Hierdoor besloot uw vader dat jullie het land moesten verlaten. De rest van uw familie bleef in Afghanistan, terwijl uw vader, uw broer en uzelf het land verlieten.

Vanuit Afghanistan reisden jullie eerst naar Iran, waar u zowel uw vader als uw broer kwijtraakte. Vervolgens reisde u alleen verder via Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië, Duitsland en Frankrijk naar België. Na ongeveer eenentwintig tot tweeëntwintig maanden onderweg te zijn geweest, kwam u op 7 september 2021 in België aan. Op 8 september 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Na de machtsovername is de taliban nog drie keer langsgekomen bij uw familie, vragend naar uw vader, uw broer en uzelf. Uw vader verblijft momenteel in Turkije, terwijl uw broer in Iran verblijft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen vermoorden.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van de politiebade van uw vader; een kopie van een waarderingsbrief van uw vader; een kopie van de taskara (Afghaans identiteitsdocument) van uw vader; een kopie van de bankkaart van uw vader; foto's van de verwondingen van uw vader; foto's van het checkpoint van uw vader en van commandant M..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat, na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. U verklaarde u op het moment van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, op 8 september 2021 geboren te zijn op [...] juli 2005 (leeftijd van 16 jaar oud). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 12 oktober 2021 een leeftijd werd toegekend van 20.6 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar — kon u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar uw leeftijd toen u in België toekwam en geconfronteerd hierbij met voornoemde vaststellingen in het leeftijdsonderzoek, bleef u erbij dat u minderjarig was bij binnenkomst in België (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS [hierna NPO], p.4-5). Bovenstaande vaststellingen over uw bedrieglijke handelswijze ondergraaft de algemene geloofwaardigheid van uw relaas. Het heeft er bijgevolg alle schijn van dat u de Belgische asielinstanties doelbewust heeft proberen te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent in weerwil van de medewerkingsplicht. In dit verband gevraagd of u ooit een taskara (Afghaanse identiteitsdocument) hebt gehad in Afghanistan, antwoordde u negatief (NPO, p.18), dit terwijl u bij de Dienst Voogdij verklaard had dat uw taskara in Afghanistan lag (Fiche NBMV Dienst Voogdij, p.4). Hierop gewezen, verklaarde u dit nooit gezegd te hebben (NPO, p.19). Het louter ontkennen van één versie van de feiten volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren.

Uit het feit dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming u gevoelig jonger voordeed, (ii) op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook na confrontatie met de beslissing van de

dienst Voogdij aangaande uw leeftijd bleef volhouden bij uw aankomst in België minderjarig te zijn geweest en (iii) geen taskara neerlegt die uw identiteit en leeftijd zou kunnen staven, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. De vaststelling dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze probeerde te misleiden tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan.

Het feit dat u uw identiteit en leeftijd helemaal niet op ondubbelzinnige wijze aantoont, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

U stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees vermoord te worden door de taliban (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3 en NPO, p. 29). U heeft het Commissariaat-generaal hiervan echter niet kunnen overtuigen en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader werkzaam was bij de lokale politie en commandant was van een controlepost. Allereerst legde u ten aanzien van de Belgische autoriteiten weinig eenduidige en bijgevolg weinig geloofwaardige verklaringen af met betrekking tot de identiteit van uw vader. Zo verklaarde u bij de Dienst Voogdij dat uw vader G. heet (fiche NBMV, Dienst Voogdij, p. 2). Bij de DVZ verklaarde u plots dat uw vader M.K. heet (verklaring DVZ, vraag 13A en DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.8). U verduidelijkte vervolgens dat u voorheen bij de Dienst Voogdij de naam G. opgaf, de naam die ze voor uw vader gebruiken in het dorp, maar dat zijn officiële naam (zoals op zijn taskara) M.K. luidt (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.8). Later verklaarde u dan weer tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw vader aan zijn controlepost bekend stond onder de naam G.N. en dat hij onder die naam bekend is, vanwaar de eerdere verwarring over zijn naam bij de Dienst Voogdij en de DVZ. U herhaalde hierbij dat op zijn taskara de naam van M.K. vermeld staat (NPO, p. 3). Dit alles doet meer dan de wenkbrauwen fronsen en mist overtuiging, temeer u zelf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat de controlepost die onder het bevel van uw vader viel als naam "checkpoint van M.K." droeg, u het ook steevast over uw vader had als zijnde commandant M.K. (NPO, p. 6) en u daarnaast op de DVZ stelde dat u voorheen bij de Dienst Voogdij tevens foutief zei dat u een broer hebt die O. heet, terwijl deze niet bestaat en u niet waarom u dit gezegd hebt (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.8) (cf infra). Daarbij legde u verder ook geen enkel document neer dat kan staven dat M.K. effectief uw vader is. Voorgaande vaststellingen zetten uw algehele geloofwaardigheid op de heling. Het feit dat u bij de DVZ plots de naam van uw vader wijzigde doet vermoeden dat u uw verklaringen in overeenstemming probeert te brengen met de identiteit van de persoon op de door u neergelegde documenten.

Voorts komt het bijzonder bevreemdend over dat u zeer weinig wist te vertellen over de aanwerving en concrete inhoud van de job van je vader bij de lokale politie. U verklaarde dat uw vader zeven tot acht jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gestart was bij de lokale politie (NPO, p. 19). Echter kon u niets vertellen over de sollicitatieprocedure die uw vader heeft moeten doorlopen alvorens bij de politie te starten en hebt u ook nooit enige stappen ondernomen om dit te weten te komen (NPO, p. 20). Vervolgens wist u ook niet zeker of uw vader een opleiding moest volgen alvorens aan de slag te gaan bij de politie (NPO, p. 20). Uw vader was sedert vijf tot zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan commandant van een controlepost in uw regio (NPO, p. 21). Gevraagd hoe uw vader commandant werd van deze controlepost bleef u het antwoord schuldig (NPO, p. 21). In dit verband bleef u zeer vaag en oppervlakkig over de taken die uw vader moest uitvoeren. Zo verklaarde u dat zijn enige taak erin bestond om de weg te beschermen (NPO, p. 20 en 21). Verder werd de controlepost van uw vader bemand door tien tot twaalf soldaten, maar kon u geen enkele soldaat van uw vader benoemen (NPO, p. 6, 21 en 24). Gevraagd of u ooit met uw vader sprak over zijn werk toen hij thuiskwam, verklaarde u daar soms over te hebben gepraat. Gevraagd wat u toen allemaal bent te weten gekomen, bleef u zeer oppervlakkig. Zo kon u enkel zeggen dat uw vader vertelde dat de zaken niet goed waren, maar u hiermee niets te maken had omdat u zeer klein was (NPO, p. 21 en 22). Dat dit het enige is dat u over uw vader zijn werk bent te weten gekomen gedurende vijf tot zes jaar komt weinig geloofwaardig over. Redelijkerwijze kan worden verondersteld dat je over meer gedetailleerde kennis zou beschikken in dit verband.

In dit verband legde u trouwens ook enkele documenten neer ter staving van uw vader zijn identiteit en werkzaamheden bij de lokale politie. Het mag ten stelligste verbazen dat de politiedocumenten van uw vader dateren van 2014, terwijl uw vader zijn taskara uitgegeven werd in 2017 en vermeldt dat uw vader werkzaam is als "arbeider" en geen enkele melding maakt van zijn tewerkstelling als politiemann. Opmerkelijk is tevens dat de politiebade van uw vader (uitgegeven op 15/9/1393, wat overeenstemt met

6 december 2014) de rang van soldaat (of Sarbaz) vermeldt terwijl u stelde dat uw vader sinds vijf à zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan - hetgeen u eind 2019 of 21 of 22 maanden voor uw aankomst in België op 7 september 2021 situeerde - de functie van commandant van een controlepost uitoefende (NPO, p. 16, 17 en 21). Verwacht zou dan ook mogen worden dat hij in deze functie over een hogere graad dan soldaat/Sarbaz zou beschikt hebben. U legde daarnaast ook een waarderingsbrief neer van uw vader, waarin hij volgens u gewaardeerd werd voor zijn werk door het politiehoofdkwartier van het district Puli Khumri (NPO, p. 14). Uw vader werkte namelijk in uw dorp Amarkhil, hetgeen gelegen is in het district Puli Khumri (NPO, p. 7). Het is echter bijster absurd dat na vertaling van deze waarderingsbrief (hetgeen aan uw administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat de inhoud van dit document strijdig is met uw verklaringen hieromtrent. Zo blijkt uit de waarderingsbrief dat uw vader gewaardeerd wordt voor zijn werk in een ander district, namelijk het district Baghlan Markazi. Vervolgens legde u foto's neer van uw een persoon met verwondingen, waarover u meende dat uw vader was die verbrand geraakte in de controlepost en geschoten werd in zijn been (NPO, p. 15). Echter kan uit deze foto's niet afgeleid worden wie de persoon in kwestie is noch hoe deze persoon aan zijn verwondingen is geraakt. Verder legde u ook foto's neer waarover u meende dat de helft over uw vader zijn controlepost ging en de andere helft foto's waren van de controlepost van commandant M.. Het mag ten stelligste verbazen dat u zelf niet kon zeggen welke foto's over de controlepost van uw vader en welke over de controlepost van M. gingen (NPO, p. 15). Het CGVS dient u er daarom op te wijzen dat bovenstaande vaststellingen ertoe nopen dat er geen geloof kan gehecht kan worden aan de vermeende tewerkstelling van uw vader bij de lokale politie.

Overigens verklaarde u bij de Dienst Voogdij dat u een broer O. had en maakte u nooit melding van een broer N.A. (Dienst Voogdij, p.2). Vervolgens verklaarde u bij de DVZ geen broer O. te hebben en maakte u een eerste keer melding van een broer genaamd N.A., waarmee u samen met uw vader Afghanistan zou hebben verlaten. U kon toen geen verklaring geven voor bovenstaande inconsistenties (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.8). Vervolgens verklaarde u op het CGVS dat u zich in een slechte staat bevond waardoor u de naam van uw broer N.A. vergat (NPO, p. 28). Dit komt weinig overtuigend over aangezien u wel in staat was om uw andere familieleden correct te benoemen. Bovendien legde geen documenten neer die uw biologische band met uw vader of uw broer zou kunnen staven. Vervolgens gevraagd of u enige foto's met uw vader heeft, antwoordde u negatief (NPO, p.19). Gevraagd of u enige foto's had met uw broer, antwoordde u positief en toonde u via uw gsm een foto met uw broer. Vervolgens werd u aangemaand om deze foto's zo spoedig mogelijk over te maken aan het CGVS (NPO, p.19). Echter blijft u hier tot op heden in gebreke.

Doordat geen geloof gehecht kan worden aan de tewerkstelling van uw vader bij de lokale politie, komt bovendien ook de geloofwaardigheid van de problemen van uw vader met de taliban, die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan, volledig op de helling te staan. Het was immers omwille van de tewerkstelling van uw vader dat de taliban uw vader viseerde. Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over de problemen van uw vader met de taliban.

Uw vader zijn controlepost lag in Amarkhil en had als doel om de weg tussen Baba Naser en Galazai veilig te houden, waarbij er maandelijks tot tweemaandelijks gevechten plaatsvonden tussen de controlepost van uw vader en de taliban (NPO, p. 6, 9 en 10). Gevraagd wie de taliban waren waartegen uw vader vocht, kon u enkel N.M. benoemen en verklaarde u dat er nog veel andere talibanleden waren maar dat u ze niet bij naam kent (NPO, p. 7). Echter hierover doorgevraagd, bleek u zelf niets te weten over N.M. (NPO, p. 5). Vervolgens wist u niet welke talibangroep actief was in uw regio en waartegen uw vader vocht (NPO, p. 7). Het is opmerkelijk dat u enkel één talibanlid bij naam kan noemen, terwijl u verklaarde dat de taliban altijd aanwezig waren in uw regio en dit sinds twintig jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p.7). Verwacht mag worden dat u hierover meer informatie kan verschaffen. U verklaarde dat er tijdens de gevechten tussen de controlepost van uw vader en de taliban veel soldaten van uw vader en talibanleden het leven lieten (NPO, p. 9). Gevraagd welke soldaten van uw vader het leven lieten, bleef u het antwoord tevens schuldig (NPO, p. 10 en 24). De taliban dreigden ermee uw vader, uw broer en uzelf te vermoorden omdat ze veel van hun soldaten en commandanten door de gevechten tegen uw vader verloren hadden (NPO, p. 9, 22 en 24). Gevraagd wie van de taliban deze bedreigingen uitten, kon u enkel N.M. benoemen en meende u dat er veel andere talibanleden waren maar dat u hun namen niet kent. U ondernam ook geen stappen om hierover meer te weten te komen (NPO, p. 23). Vervolgens wist u evenmin soldaten en commandanten van de taliban te benoemen die het leven lieten tijdens de gevechten tegen uw vader. De vaststelling dat je amper kan uitweiden over dit alles, terwijl deze gebeurtenissen verband houden met uw vertrek uit Afghanistan, stemt tot nadenken (NPO, p.23). Dat u ook nooit enige stappen hebt ondernomen om aan deze informatie te geraken komt niet

overeen met een gegronde vrees voor vervolging (NPO, p. 23). Verwacht mag worden dat u meer informatie over deze personen kan verschaffen. Bovenstaande vaststellingen halen de geloofwaardigheid van uw relaas finaal onderuit.

Gezien bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de incidenten die na uw vertrek uit Afghanistan plaatsvonden, met name de drie bezoeken van de taliban. De taliban kwamen drie keer langs vragend naar uw vader, uw broer en uzelf (NPO, p. 26-27). In dit verband is het trouwens ook opmerkelijk dat u de talibanleden niet kan benoemen die langskwamen en enkel kan speculeren dat ze mannen van N.M. waren (NPO, p.27). Dat u tot op heden geen enkele informatie over N.M. heeft, komt tevens weinig overtuigend over.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielaanvraag, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissingen in een ander daglicht plaatsen. De kopie van uw taskara, alsook het merendeel van de documenten van uw vader werden reeds hierboven besproken. De tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen deze documenten en uw verklaringen werpen ook een schaduw over de geloofwaardigheid van de rest van uw documenten. De kopie van de bankkaart van uw vader leidt niet tot een andersluidende appreciatie. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, *quod non in casu*. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Hierbij dient nog bijkomend opgemerkt worden dat al de door u neergelegde documenten slechts fotokopieën betreffen, waaraan geen bewijswaarde kan gegeven worden aangezien kopieën door knip-en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien kan hier andermaal verwezen worden naar de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en dewelke wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse

van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Puli Khumri. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf).

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in**

Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt als volgt:

"Volledig ten onrechte nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker benadrukt dat er een schending is van artikel 48/3 .

Het CGVS stelt als volgt:

Ten eerste, [...]

Als gevolg van zijn ontsnapping aan de Taliban en zijn reis naar België is het duidelijk dat de verzoeker ernstige trauma's heeft opgelopen. Een gekend gevolg van trauma's is het onbewust verwarren van details met betrekking tot deze traumatische gebeurtenissen. Het is begrijpelijk dat de verzoeker, als gevolg van het aanzienlijke trauma dat hij heeft doorstaan, bij aankomst in België bepaalde informatie niet helder voor de geest heeft. Desondanks zijn de verklaringen van de verzoeker over het algemeen accuraat, met uitzondering van enige verwarring met betrekking tot de officiële naam van zijn vader.

Binnen de Afghaanse cultuur, waar ondanks de aanhoudende conflicten een gevoel van gemeenschap met mede-dorpsbewoners heerst, is het gebruikelijk om naast de officiële naam die vermeld staat op officiële documenten, ook een bijnaam te hebben.

Belangrijk om te benadrukken is dat de verzoeker volledig heeft meegewerkt door relevante informatie over zijn leven in Afghanistan en zijn ervaringen met de Taliban te verstrekken. Hij heeft oprecht gereageerd op de gestelde vragen. De verzoeker heeft gedetailleerde en cruciale informatie verstrekt over het werk van zijn vader, wat niet mogelijk zou zijn geweest als hij niet de waarheid sprak over diens identiteit.

Het enige bewijs dat de verwantschap tussen de verzoeker en zijn vader zou kunnen bevestigen, is een geboortakte of vergelijkbaar document. Het is echter onredelijk om van een vluchteling, die zijn land moest ontvluchten uit angst voor zijn leven, te verwachten dat hij dergelijke documenten bij zich heeft.

[...] (CGVS p. 14, 16 en 21)

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het subjectief en onredelijk is.

Ten tweede, [...]

De verzoeker is grootgebracht in een samenleving waar ouders een aanzienlijke mate van autoriteit behouden binnen de familie. Hierdoor is het buitengewoon ongebruikelijk dat de verzoeker expliciete vragen te stelt aan zijn vader over de details van zijn werk, wat duidelijk zeer belastend en traumatisch was. Toch is de verzoeker bereidwillig om elke vraag zo volledig mogelijk te beantwoorden met de kennis waarover hij beschikt.

Wat betreft de ingediende documenten door de verzoeker, is het begrijpelijk dat hij niet kan aangeven welke controlepost op de foto's toebehoorde aan zijn vader. Dit sluit aan bij het argument dat binnen de Afghaanse samenleving het ongebruikelijk is om directe vragen te stellen over het beroep van een ouder. De verzoeker vermeldt zelf dat hij zelden zijn huis verliet. Bovendien maakt hij duidelijk dat hij, om voor de hand liggende redenen, zelden de controlepost van zijn vader bezocht. Deze post bevond zich namelijk in een gevaarlijk gebied en had als doel de taliban te weerhouden van het veroveren van noordelijke delen van het gebied (waarom zo'n controlepost noodzakelijk was). Daarom is het aannemelijk dat de verzoeker gedurende maanden of zelfs jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan zich niet in de buurt van de controlepost heeft bevonden, en daardoor niet kan aanduiden welke specifieke controlepost aan zijn vader toebehoorde.

[...] (CGVS p. 6)

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het onredelijk is en uit de context is gehaald.

Ten derde, [...]

Ook hier moet wederom het gevolg van trauma's bovengehaald worden namelijk het onbewust vergeten van details van traumatische gebeurtenissen of het verwarren van de werkelijkheid. Het is begrijpelijk dat de verzoeker bepaalde aspecten van zijn leven niet helder voor de geest heeft. Bovendien is de verzoeker jong en heeft hij geen formele scholing genoten, wat bijdraagt aan de aanwezige inconsistenties.

Het enige bewijs dat de verwantschap tussen de verzoeker en zijn vader of broer zou kunnen aantonen, is een geboorteakte of een vergelijkbaar document. Niettemin is het onredelijk om te verwachten dat een verzoeker die internationale bescherming zoekt en zijn land snel heeft moeten ontvluchten uit vrees voor zijn leven, dergelijke documenten in zijn bezit heeft. De verzoeker geeft ook aan dat hij altijd thuisbleef vanwege het zeer gevaarlijke gebied waarin hij woonde, wat eveneens verklaart waarom hij geen taksara heeft.

[...] (CGVS p. 18 en 19)

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het ongegrond en onredelijk is.

Ten vierde, [...]

De verzoeker is een minderjarige, niet geschoold en bevindt zich in een situatie van isolement. Bovendien kampt hij met taalbeperkingen. De intensiteit van de vraagstelling heeft hem geïntimideerd. De formulering van open vragen bemoeilijkt zijn vermogen om specifieke antwoorden te geven, aangezien hij zich niet bewust is van de exacte informatie die wordt gezocht. Het is niet realistisch om te verwachten dat de verzoeker, die amper meerderjarig was bij zijn aankomst in België en geen onderwijs heeft genoten, dezelfde respons op open vragen kan bieden als een leeftijdsgenoot zonder vergelijkbare traumatische ervaringen.

Belangrijk om op te merken is dat veel vragen tijdens het interview wél gedetailleerd zijn beantwoord. De verzoeker geeft vrijwel exacte informatie over de locatie van het dorp en de controleposten, evenals de omstandigheden van zijn vlucht uit Afghanistan.

Bovendien is het onjuist te beweren dat de verzoeker geen kennis heeft van het werk van zijn vader en de bedreigingen die hebben geleid tot zijn vertrek uit Afghanistan. Hij kan daadwerkelijk belangrijke commandanten noemen die zijn omgekomen tijdens de gevechten.

Verder is het begrijpelijk dat de verzoeker, eenmaal veilig buiten Afghanistan, niet obsessief bezig is met het achterhalen van de namen van talibanleden die mogelijk naar hem op zoek zijn. Dit past binnen de kenmerken van zijn opgelopen trauma's, waarbij de drang om traumatische gebeurtenissen te vermijden een rol speelt. Het is duidelijk dat de verzoeker na zijn aankomst in België zijn aandacht heeft gericht op andere aspecten, met name het opbouwen van een hoopvolle toekomst voor zichzelf.

[...] (CGVS p. 8, 10 en 11)

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het ongegrond is.

Ten vijfde, [...]

Het is essentieel om te benadrukken dat de verzoeker volledig heeft meegewerkt bij het verstrekken van alle relevante informatie over de taliban. Hij heeft oprecht en gewetensvol gereageerd op de gestelde vragen. Met betrekking tot N.M. heeft de verzoeker verklaard dat hij voorheen imam was in een nabijgelegen dorp genaamd GalaZoi.

Tijdens het interview heeft de verzoeker aangegeven dat hij de specifieke talibanleden die naar hem informeerden, niet persoonlijk kent. Hij legt terecht uit dat hij zijn huis bijna nooit verliet vanwege de extreme gevaren. Bovendien was hij als minderjarige zoon van zijn vader, die verantwoordelijk was voor de checkpoint, niet geschoold. Hierdoor is het aannemelijk dat hij geen verdere informatie heeft over deze specifieke talibanleden.

Tenslotte is het begrijpelijk dat de verzoeker, eenmaal veilig buiten Afghanistan, niet obsessief bezig is geweest met het achterhalen van de namen van talibanleden die hem zouden kunnen opsporen, of met het verzamelen van extra informatie over N.M.. Deze reactie sluit aan bij de eigenschappen van posttraumatische stressstoornis (PTSS), waarbij de neiging om traumatische gebeurtenissen te vermijden een rol speelt. Het is duidelijk dat de verzoeker na zijn aankomst in België zijn aandacht heeft gericht op andere aspecten, met name op het opbouwen van een beter toekomst voor zichzelf.

[...] (CGVS p. 3, 5 en 7)

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het subjectief, onredelijk en gesimplificeert is.

Het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden ingeslopen zijn in verzoekers asielrelaas, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Uit psychologisch onderzoek blijkt ook dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd overeen bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid. (zie P.A. Granhag, P.J. van Koppen, A. Vredevelde, The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars. R. Bull (ed.), Investigative Interviewing. J. Herlihy en S. Turner (2006), Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?, Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture, 16, p. 81).

Verzoeker wenst te benadrukken dat verzoeker wil erop wijzen dat hij lijdt aan een ernstigedepressie en dat zijn angst nog steeds geldt.

[citaat uit rapport van Nansen in verband met risicogroepen]

Het is aldus duidelijk dat verzoeker in casu nood heeft aan internationale bescherming.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat, uit informatie waar verzoeker over beschikt (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, maart 2022), blijkt dat het merendeel van de terugkeerders uit Afghanistan ook geweld vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

[...]

Betreffende de verwestering van verzoekende partij

Verzoekende partij verliet Afghanistan reeds enige tijd geleden, met name op 2021.

Verzoekende partij kwam in België aan op 7.9.2021 en zij diende hier op 8.9.2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ondertussen heeft de Taliban de macht gegrepen in Afghanistan, waardoor verzoekende partij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als "afvallige", "niet-gelovige", "geen goede moslim", et cetera.

De vrees van verzoeker heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat zij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Zij luistert bovendien heden ten dage ook naar Westerse muziek. Deze vrees kadert zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering.

Vooreerst dient men op te merken dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen. Enerzijds is de vervolging vaak niet persoonlijk te staven, omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en er aldus geen specifiek persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is.

Het hoeft geen betoog dat de Taliban sterk gekant is tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de Westerse wereld en/of Europa als ongelovigen aanschouwd worden.

Inderdaad, volgens verschillende bronnen, kan Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

[citaten uit landeninformatie afkomstig van onder meer UNHCR, Nansen, OSAR, EASO en verwijzingen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]

Betreffende de nood aan een toekomstgericht onderzoek

[theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak van onder andere het Hof van Justitie, het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en citaten uit algemene informatie afkomstig van onder meer UNHCR en Nansen]

Betreffende het voordeel van de twijfel

[theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak en algemene informatie]

Betreffende de erkenning van de vluchtelingenstatus

Op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van haar risicoprofiel en dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat krachtens artikel 1A van het Verdrag van Genève inzake vluchtelingen elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep, erkend dient te worden als vluchteling;

Dat verzoekende partij op duidelijke wijze haar vrees voor vervolging door de Talibangeïdentificeerd heeft tijdens haar persoonlijke onderhouden op het CGVS;

Dat verzoekende partij bovendien een bijkomende vrees heeft nu dat de Taliban de controle verworven heeft, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon.

Ter zake kan ook dienstig verwezen worden naar wat hierover uiteen wordt gezet in het reeds aangehaalde Nansen-rapport en de aldaar geciteerde bronnen en rechtspraak, dewelke hieronder integraal worden overgenomen: [...]

Rekening houdend met het bovenstaande dient aan verzoekende partij dan ook de status van vluchteling te worden toegekend.

In het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risico-profiel van verzoekende partij, kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij haalt aan dat verweerder van mening is dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op dit punt schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker de onderstaande wettelijke bepalingen:

• art. 3 van het EVRM;

• art. 48 van de Vreemdelingenwet;

• de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet;

• de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);

• het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)

[...]

• Artikel 2 EVRM [...]

• Artikel 3 EVRM [...]"

Verzoeker betoogt als volgt:

"1. Betreffende de bestreden beslissing

Verwerende partij is van mening dat de subsidiaire beschermingsstatus niet aan verzoekende partij kan toegekend worden en verwijst hiervoor voornamelijk naar de actuele veiligheidssituatie, alsook de precaire socio-economische en humanitaire situatie.

De motivatie van verwerende partij gaat echter lijnrecht in tegen wat UNHCR, de meest gezaghebbende bron inzake de interpretatie van het vluchtelingenrecht, aanbeveelt: [...]

Verwerende partij motiveert niet op afdoende wijze waarom zij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch haalt zij bronnen aan die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen.

De motivering van verwerende partij is op dit punt al te voorbarig en getuigt van een overhaaste beslissing die genomen werd in hoofde van verzoekende partij. Immers, hieronder zal aangetoond worden dat, indien men alsnog reeds een beslissing wil nemen omtrent de nood aan subsidiaire bescherming, er wel degelijk gronden bestaan om deze status toe te kennen.

2. Subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood

[algemene theoretische uiteenzetting met verwijzing naar de Kwalificatierichtlijn, rapporten en rechtspraak]

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, is duidelijk het gevolg van het optreden van actoren. De machtsovername door de Taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op het gebied van voedsel.

In tegenstelling tot het "Nieuw beleid voor de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming uit Afghanistan" van verwerende partij moet men aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, de subsidiaire beschermingsstatus verlenen omwille van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in verband met de humanitaire crisis en de hongersnood in Afghanistan.

Uw Raad oordeelde ter zake in haar arrest van 31.03.2022: [...]

3. Betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan

Met betrekking tot de veiligheidssituatie stelt verwerende partij (stuk 1, pp. 3-5): [...]

Dat hierboven reeds werd aangehaald dat UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft (zie supra), wat tevens door Uw Raad bevestigd werd (zie infra).

Dat het hierboven aangehaalde rapport van Nansen eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind.

Dat er informatie beschikbaar is die aantoonde dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn.

[verwijzingen naar landeninformatie afkomstig van onder meer Jurist, UNAMA, ACLED, UNOCHA]

4. Betreffende de terugkeer naar Afghanistan

Hierboven werd al ingegaan op de risico's die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen (zie supra onder het deel over verwestering).

Bovendien werden, volgens het OSAR-rapport van maart 2021, personen die terugkeerden uit Europa als "rijk" beschouwd, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit: [...]

Zie in deze zin eveneens het hierboven aangehaalde Nansen-rapport.

In een Country of Origin Query Response van EASO worden bovendien bijkomende problemen gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan: [...]

Dit risico is er alleen maar op vergroot ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst (zie supra).

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Bij aanvullende nota van 31 oktober 2023 brengt verweerder middels URL-verwijzing volgende landeninformatie bij:

- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

5. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

De bestreden beslissing motiveert terecht als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. U verklaarde u op het moment van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, op 8 september 2021 geboren te zijn op [...] juli 2005 (leeftijd van 16 jaar oud). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 12 oktober 2021 een leeftijd werd toegekend van 20.6 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar — kon u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar uw leeftijd toen u in België toekwam en geconfronteerd hierbij met voornoemde vaststellingen in het leeftijdsonderzoek, bleef u erbij dat u minderjarig was bij binnenkomst in België (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS [hierna NPO], p.4-5). Bovenstaande vaststellingen over uw bedrieglijke handelswijze ondergraaft de algemene geloofwaardigheid van uw relaas. Het heeft er bijgevolg alle schijn van dat u de Belgische asielinstanties doelbewust heeft proberen te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent in weerwil van de medewerkingsplicht. In dit verband gevraagd of u ooit een taskara (Afghaanse identiteitsdocument) hebt gehad in Afghanistan, antwoordde u negatief (NPO, p.18), dit terwijl u bij de Dienst Voogdij verklaard had dat uw taskara in Afghanistan lag (Fiche NBMV Dienst Voogdij, p.4). Hierop gewezen, verklaarde u dit nooit gezegd te hebben (NPO, p.19). Het louter ontkennen van één versie van de feiten volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren.

Uit het feit dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming u gevoelig jonger voordeed, (ii) op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij aangaande uw leeftijd bleef volhouden bij uw aankomst in België minderjarig te zijn geweest en (iii) geen taskara neerlegt die uw identiteit en leeftijd zou kunnen staven, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. De vaststelling dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze probeerde te misleiden tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan.

Het feit dat u uw identiteit en leeftijd helemaal niet op ondubbelzinnige wijze aantoonde, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).”

Verzoeker voert geen dienstig verweer tegen de voormelde terechte en pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter herneemt dat hij altijd thuisbleef en daarom geen taskara heeft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), bevestigt hij slechts één van zijn uiteenlopende verklaringen over zijn taskara. Dat verzoeker initieel aangaf dat zijn taskara in Afghanistan lag om vervolgens te beweren dat hij nooit een taskara heeft gehad, doet vermoeden dat hij zijn taskara – en de erin vervatte informatie – niet wenst neer te leggen.

De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers leeftijd en identiteit maken een negatieve indicatie uit voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

6. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn asielrelaas. Hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vermoord door de taliban.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen enkel geloof aan het door verzoeker naar voor geschoven vluchrelaas, noch aan de vrees voor vervolging die hij hieruit puurt.

De motivering steunt op volgende elementen:

- verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn vader werkzaam was bij de lokale politie en commandant was van een controlepost;
- de vaststelling dat verzoeker incoherente en wijzigende verklaringen aflegt aangaande de identiteit van zijn vader (fiche NBMV, p. 2; verklaring DVZ, vraag 13A; vragenlijst CGVS, vraag 3.8; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 6) doet vermoeden dat verzoeker zijn verklaringen in overeenstemming probeert te brengen met de identiteit van de persoon op de door hem neergelegde documenten;
- verzoeker weet onaannemelijk weinig over de aanwerving en concrete inhoud van de job van zijn vader bij de lokale politie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 19-21, p. 24);
- de door verzoeker bijgebrachte documenten ter staving van zijn vaders identiteit en werkzaamheden bij de lokale politie kunnen niet overtuigen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 14-17, p. 21);

- verzoeker verklaarde bij de Dienst Voogdij dat hij een broer O. had en maakte nooit melding van een broer N.A., waarmee hij – zo stelt hij later – samen met zijn vader Afghanistan zou hebben verlaten (Dienst Voogdij, p. 2; vragenlijst CGVS, vraag 3.8; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28);
- verzoeker legt geen documenten neer die zijn biologische band met zijn vader of broer zou kunnen staven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19);
- aangezien geen geloof wordt gehecht aan de tewerkstelling van verzoekers vader bij de lokale politie, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen van verzoekers vader met de taliban, die aan de basis liggen van verzoekers uit Afghanistan;
- verzoekers verklaringen over de problemen van zijn vader met de taliban kunnen op zich niet overtuigen: verzoeker blijkt zeer onwetend hierover en heeft evenmin stappen ondernomen om aan meer informatie te geraken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-7, p. 9-10, p. 22-24);
- aangezien verzoekers problemen met de taliban niet aannemelijk zijn kan evenmin geloof worden gehecht aan de incidenten die na verzoekers vertrek uit Afghanistan zouden hebben plaatsgevonden, met name de drie bezoeken van de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26-27); dit klemte te meer omdat verzoeker niet kan benoemen welke talibanleden langskwamen en louter speculeert dat ze mannen van N.M. waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27).

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het verwijzen naar de door hem opgelopen trauma's ter verschoning van zijn incoherente en gebrekkige verklaringen, het uiten van persoonlijke vergoelijkungen en aanhalen van zijn profiel (jong, ongeschoold, geïsoleerd), het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. Verzoeker voert aan dat duidelijk is dat hij als gevolg van zijn ontsnapping aan de taliban en zijn reis naar België ernstige trauma's heeft opgelopen. Hij stelt dat een gekend gevolg van trauma's het onbewust verwarren van details met betrekking tot deze traumatische gebeurtenissen is. Daarnaast wijst verzoeker op zijn profiel: minderjarig, ongeschoold, in een situatie van isolement, kampend met taalbeperkingen. Hij benadrukt dat de intensiteit van de vraagstelling hem heeft geïntimideerd.

Uit lezing van de verschillende onderhouden die verzoeker in het kader van onderhavige procedure heeft gevoerd blijkt dat aan verzoeker telkens eenvoudige en duidelijke vragen gesteld werden, die verzoeker goed kon volgen, waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep en waarop hij kon antwoorden. Verzoeker of zijn raadsman hebben doorheen de procedure bovendien op geen enkel moment melding gemaakt van verzoekers onvermogen om deel te nemen aan de onderhavige procedure of verklaringen af te leggen ten gevolge van een (voorgehouden) trauma, dan wel verzoekers (voorgehouden) ongeschoold en geïsoleerd profiel.

Verzoeker brengt bovendien geen enkel stuk bij ter adstructie van zijn trauma's en psychologische toestand, laat staan wat de invloed ervan is op zijn verklaringen. Hij toont daarnaast ook niet aan dat een gebrek aan scholing of isolement de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is om elementen uit zijn eigen leven op eenduidige wijze te verklaren of gedetailleerd toe te lichten. Voor zover verzoeker stelt dat hij minderjarig is, dient andermaal opgemerkt dat verzoeker – gelet op de resultaten uit de medische tests in verband met verzoekers leeftijd – minstens 18 jaar oud was bij aankomst in België.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar algemeen psychologisch onderzoek inzake inconsistente verklaringen over een bepaalde gebeurtenis en de potentiële weerslag op de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit onderzoek heeft echter geen betrekking op verzoekers persoon of op zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van onderhavige procedure.

Verzoekers verschoningen in het verzoekschrift overtuigen niet en kunnen de vastgestelde incoherenties en onwetendheden in zijn verklaringen niet toedekken. Gelet op het voorgaande is geenszins aangetoond

dat verzoekers voorgehouden traumatische gebeurtenissen of profiel een impact gehad hebben op zijn verklaringen.

8. Inzake het werk van verzoekers vader stelt de bestreden beslissing vooreerst het volgende:

“Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader werkzaam was bij de lokale politie en commandant was van een controlepost. Allereerst legde u ten aanzien van de Belgische autoriteiten weinig eenduidige en bijgevolg weinig geloofwaardige verklaringen af met betrekking tot de identiteit van uw vader. Zo verklaarde u bij de Dienst Voogdij dat uw vader G. heet (fiche NBMV, Dienst Voogdij, p. 2). Bij de DVZ verklaarde u plots dat uw vader M.K. heet (verklaring DVZ, vraag 13A en DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.8). U verduidelijkte vervolgens dat u voorheen bij de Dienst Voogdij de naam G. opgaf, de naam die ze voor uw vader gebruiken in het dorp, maar dat zijn officiële naam (zoals op zijn taskara) M.K. luidt (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.8). Later verklaarde u dan weer tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw vader aan zijn controlepost bekend stond onder de naam G.N. en dat hij onder die naam bekend is, vanwaar de eerdere verwarring over zijn naam bij de Dienst Voogdij en de DVZ. U herhaalde hierbij dat op zijn taskara de naam van M.K. vermeld staat (NPO, p. 3). Dit alles doet meer dan de wenkbrauwen fronsen en mist overtuiging, temeer u zelf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat de controlepost die onder het bevel van uw vader viel als naam “checkpoint van M.K.” droeg, u het ook steevast over uw vader had als zijnde commandant M.K. (NPO, p. 6) en u daarnaast op de DVZ stelde dat u voorheen bij de Dienst Voogdij tevens foutief zei dat u een broer hebt die O. heet, terwijl deze niet bestaat en u niet waarom u dit gezegd hebt (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.8) (cf infra). Daarbij legde u verder ook geen enkel document neer dat kan staven dat M.K. effectief uw vader is. Voorgaande vaststellingen zetten uw algehele geloofwaardigheid op de heling. Het feit dat u bij de DVZ plots de naam van uw vader wijzigde doet vermoeden dat u uw verklaringen in overeenstemming probeert te brengen met de identiteit van de persoon op de door u neergelegde documenten.”

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging van de voormelde terechte en gegronde motivering.

Voor zover verzoeker zijn incoherente verklaringen over de naam van zijn vader aan de door hem ervaren traumatische gebeurtenissen toeschrijft, verwijst de Raad naar de hierboven gedane vaststellingen op basis waarvan wordt geconcludeerd dat verzoekers voorgehouden traumatische gebeurtenissen of profiel geenszins een impact gehad hebben op zijn verklaringen (zie *supra*, punt 7.). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn incoherente verklaringen over zijn vaders naam toe te rekenen zijn aan zijn voorgehouden doch niet aangetoond psychologische toestand, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden wel degelijk overeind blijven en bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Verder stelt verzoeker dat het binnen de Afghaanse cultuur gebruikelijk is om naast de officiële naam die vermeld staat op officiële documenten, ook een bijnaam te hebben. Los van het feit dat verzoeker deze loutere bewering met geen enkel element ondersteunt, kan dit verzoekers wisselende verklaringen over de naam van zijn vader, waarover terecht en omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, niet verschonen.

Waar verzoeker benadrukt dat hij volledig heeft meegewerkt door relevante informatie over zijn leven in Afghanistan en zijn ervaringen met de taliban te verstrekken, oprecht te hebben gereageerd op de gestelde vragen en gedetailleerde en cruciale informatie over het werk van zijn vader heeft verstrekt, kan slechts worden bevestigd dat dit inherent is aan de op verzoeker rustende plicht tot medewerking.

Wat betreft de afwezigheid van enig bewijs van verwantschap tussen verzoeker en zijn vader stelt verzoeker dat onredelijk is om van een vluchteling, die zijn land moest ontvluchten uit angst voor zijn leven, te verwachten dat hij dergelijke documenten bij zich heeft. Nochtans dient te worden opgemerkt dat verzoeker er wel in slaagt om andere documenten bij te brengen en bovendien nog contact onderhoudt met zijn familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 12), zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dergelijk bewijs niet zou kunnen bijbrengen.

9. Verder motiveert de bestreden beslissing inzake het voorgehouden werk van verzoekers vader als volgt:

“Voorts komt het bijzonder bevreemdend over dat u zeer weinig wist te vertellen over de aanwerving en concrete inhoud van de job van je vader bij de lokale politie. U verklaarde dat uw vader zeven tot acht jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gestart was bij de lokale politie (NPO, p. 19). Echter kon u niets vertellen

over de sollicitatieprocedure die uw vader heeft moeten doorlopen alvorens bij de politie te starten en hebt u ook nooit enige stappen ondernomen om dit te weten te komen (NPO, p. 20). Vervolgens wist u ook niet zeker of uw vader een opleiding moest volgen alvorens aan de slag te gaan bij de politie (NPO, p. 20). Uw vader was sedert vijf tot zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan commandant van een controlepost in uw regio (NPO, p. 21). Gevraagd hoe uw vader commandant werd van deze controlepost bleef u het antwoord schuldig (NPO, p. 21). In dit verband bleef u zeer vaag en oppervlakkig over de taken die uw vader moest uitvoeren. Zo verklaarde u dat zijn enige taak erin bestond om de weg te beschermen (NPO, p. 20 en 21). Verder werd de controlepost van uw vader bemand door tien tot twaalf soldaten, maar kon u geen enkele soldaat van uw vader benoemen (NPO, p. 6, 21 en 24). Gevraagd of u ooit met uw vader sprak over zijn werk toen hij thuiskwam, verklaarde u daar soms over te hebben gepraat. Gevraagd wat u toen allemaal bent te weten gekomen, bleef u zeer oppervlakkig. Zo kon u enkel zeggen dat uw vader vertelde dat de zaken niet goed waren, maar u hiermee niets te maken had omdat u zeer klein was (NPO, p. 21 en 22). Dat dit het enige is dat u over uw vader zijn werk bent te weten gekomen gedurende vijf tot zes jaar komt weinig geloofwaardig over. Redelijkerwijze kan worden verondersteld dat je over meer gedetailleerde kennis zou beschikken in dit verband.

In dit verband legde u trouwens ook enkele documenten neer ter staving van uw vader zijn identiteit en werkzaamheden bij de lokale politie. Het mag ten stelligste verbazen dat de politiedocumenten van uw vader dateren van 2014, terwijl uw vader zijn taskara uitgegeven werd in 2017 en vermeldt dat uw vader werkzaam is als "arbeider" en geen enkele melding maakt van zijn tewerkstelling als politiemann. Opmerkelijk is tevens dat de politiebadge van uw vader (uitgegeven op 15/9/1393, wat overeenstemt met 6 december 2014) de rang van soldaat (of Sarbaz) vermeldt terwijl u stelde dat uw vader sinds vijf à zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan - hetgeen u eind 2019 of 21 of 22 maanden voor uw aankomst in België op 7 september 2021 situeerde - de functie van commandant van een controlepost uitoefende (NPO, p. 16, 17 en 21). Verwacht zou dan ook mogen worden dat hij in deze functie over een hogere graad dan soldaat/Sarbaz zou beschikt hebben. U legde daarnaast ook een waarderingsbrief neer van uw vader, waarin hij volgens u gewaardeerd werd voor zijn werk door het politiehoofdkwartier van het district Puli Khumri (NPO, p. 14). Uw vader werkte namelijk in uw dorp Amarkhil, hetgeen gelegen is in het district Puli Khumri (NPO, p. 7). Het is echter bijster absurd dat na vertaling van deze waarderingsbrief (hetgeen aan uw administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat de inhoud van dit document strijdig is met uw verklaringen hieromtrent. Zo blijkt uit de waarderingsbrief dat uw vader gewaardeerd wordt voor zijn werk in een ander district, namelijk het district Baghlan Markazi. Vervolgens legde u foto's neer van uw een persoon met verwondingen, waarover u meende dat uw vader was die verbrand geraakte in de controlepost en geschoten werd in zijn been (NPO, p. 15). Echter kan uit deze foto's niet afgeleid worden wie de persoon in kwestie is noch hoe deze persoon aan zijn verwondingen is geraakt. Verder legde u ook foto's neer waarover u meende dat de helft over uw vader zijn controlepost ging en de andere helft foto's waren van de controlepost van commandant M.. Het mag ten stelligste verbazen dat u zelf niet kon zeggen welke foto's over de controlepost van uw vader en welke over de controlepost van M. gingen (NPO, p. 15). Het CGVS dient u er daarom op te wijzen dat bovenstaande vaststellingen ertoe nopen dat er geen geloof kan gehecht kan worden aan de vermeende tewerkstelling van uw vader bij de lokale politie."

De voormelde motivering is draagkrachtig en pertinent en vindt steun in het administratief dossier.

Verzoeker tracht in het verzoekschrift zijn onwetendheid met betrekking tot het werk van zijn vader te verklaren door te stellen dat hij is grootgebracht in een samenleving waar ouders een aanzienlijke mate van autoriteit hebben binnen de familie en dat ongebruikelijk is dat verzoeker expliciete vragen aan zijn vader zou stellen over de details van zijn werk. Dit betreft echter een loutere bewering die niet kan overtuigen.

Gelet op de voorstaande vaststellingen in de bestreden beslissing is verzoekers kennis onaannemelijk ontoereikend. Zelfs indien het ongebruikelijk zou zijn om vragen te stellen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker meer details zou kunnen verstrekken over de jarenlange werkzaamheden van zijn vader. Bovendien is niet aannemelijk dat verzoeker, die zelf foto's bijbrengt van de respectievelijke controleposten van zijn vader en commandant M., niet kan aanduiden welke controlepost van zijn vader is en welke van commandant M.. Verzoekers verwijzing naar het feit dat hij zelden zijn huis verliet en zelden de controlepost van zijn vader bezocht kan zijn onwetendheid met betrekking tot de controlepost van zijn vader én de documenten die hij zelf bijbrengt niet verschonen.

10. Inzake verzoekers verklaringen over zijn broer stelt de bestreden beslissing met recht het volgende:

“Overigens verklaarde u bij de Dienst Voogdij dat u een broer O. had en maakte u nooit melding van een broer N.A. (Dienst Voogdij, p.2). Vervolgens verklaarde u bij de DVZ geen broer O. te hebben en maakte u een eerste keer melding van een broer genaamd N.A., waarmee u samen met uw vader Afghanistan zou hebben verlaten. U kon toen geen verklaring geven voor bovenstaande inconsistenties (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.8). Vervolgens verklaarde u op het CGVS dat u zich in een slechte staat bevond waardoor u de naam van uw broer N.A. vergat (NPO, p. 28). Dit komt weinig overtuigend over aangezien u wel in staat was om uw andere familieleden correct te benoemen. Bovendien legde geen documenten neer die uw biologische band met uw vader of uw broer zou kunnen staven. Vervolgens gevraagd of u enige foto's met uw vader heeft, antwoordde u negatief (NPO, p.19). Gevraagd of u enige foto's had met uw broer, antwoordde u positief en toonde u via uw gsm een foto met uw broer. Vervolgens werd u aangemaand om deze foto's zo spoedig mogelijk over te maken aan het CGVS (NPO, p.19). Echter blijft u hier tot op heden in gebreke.”

Voor zover verzoeker zijn incoherente verklaringen over de naam van broer evenzeer aan de door hem ervaren traumatische gebeurtenissen toeschrijft, verwijst de Raad andermaal naar de hierboven gedane vaststellingen op basis waarvan wordt geconcludeerd dat verzoekers voorgehouden traumatische gebeurtenissen of profiel geenszins een impact gehad hebben op zijn verklaringen (zie *supra*, punt 7.). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn incoherente verklaringen over zijn broers naam toe te rekenen zijn aan zijn voorgehouden doch niet aangetoond psychologische toestand, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden wel degelijk overeind blijven en bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Wat betreft de afwezigheid van enig bewijs van verwantschap tussen verzoeker en zijn broer en vader stelt verzoeker ook hierover dat het onredelijk is om van een vluchteling, die zijn land moest ontvluchten uit angst voor zijn leven, te verwachten dat hij dergelijke documenten bij zich heeft. Nochtans dient te worden opgemerkt dat verzoeker er wel in slaagt om andere documenten bij te brengen en bovendien nog contact onderhoudt met zijn familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 12), zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dergelijk bewijs niet zou kunnen bijbrengen. Hetzelfde geldt voor wat betreft verzoekers opmerking in verband met de afwezigheid van zijn taskara.

11. Verder motiveert de bestreden beslissing over de problemen van zijn vader met de taliban als volgt:

“Doordat geen geloof gehecht kan worden aan de tewerkstelling van uw vader bij de lokale politie, komt bovendien ook de geloofwaardigheid van de problemen van uw vader met de taliban, die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan, volledig op de helling te staan. Het was immers omwille van de tewerkstelling van uw vader dat de taliban uw vader viseerde. Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over de problemen van uw vader met de taliban.

Uw vader zijn controlepost lag in Amarkhil en had als doel om de weg tussen Baba Naser en Galazai veilig te houden, waarbij er maandelijks tot tweemaandelijks gevechten plaatsvonden tussen de controlepost van uw vader en de taliban (NPO, p. 6, 9 en 10). Gevraagd wie de taliban waren waartegen uw vader vocht, kon u enkel N.M. benoemen en verklaarde u dat er nog veel andere talibanleden waren maar dat u ze niet bij naam kent (NPO, p. 7). Echter hierover doorgevraagd, bleek u zelf niets te weten over N.M. (NPO, p. 5). Vervolgens wist u niet welke talibangroep actief was in uw regio en waartegen uw vader vocht (NPO, p. 7). Het is opmerkelijk dat u enkel één talibanlid bij naam kan noemen, terwijl u verklaarde dat de taliban altijd aanwezig waren in uw regio en dit sinds twintig jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p.7). Verwacht mag worden dat u hierover meer informatie kan verschaffen. U verklaarde dat er tijdens de gevechten tussen de controlepost van uw vader en de taliban veel soldaten van uw vader en talibanleden het leven lieten (NPO, p. 9). Gevraagd welke soldaten van uw vader het leven lieten, bleef u het antwoord tevens schuldig (NPO, p. 10 en 24). De taliban dreigden ermee uw vader, uw broer en uzelf te vermoorden omdat ze veel van hun soldaten en commandanten door de gevechten tegen uw vader verloren hadden (NPO, p. 9, 22 en 24). Gevraagd wie van de taliban deze bedreigingen uitten, kon u enkel N.M. benoemen en meende u dat er veel andere talibanleden waren maar dat u hun namen niet kent. U ondernam ook geen stappen om hierover meer te weten te komen (NPO, p. 23). Vervolgens wist u evenmin soldaten en commandanten van de taliban te benoemen die het leven lieten tijdens de gevechten tegen uw vader. De vaststelling dat je amper kan uitweiden over dit alles, terwijl deze gebeurtenissen verband houden met uw vertrek uit Afghanistan, stemt tot nadenken (NPO, p.23). Dat u ook nooit enige stappen hebt ondernomen om aan deze informatie te geraken komt niet overeen met een gegronde vrees voor vervolging (NPO, p. 23). Verwacht mag worden dat u meer informatie over deze personen kan verschaffen. Bovenstaande vaststellingen halen de geloofwaardigheid van uw relaas finaal onderuit.”

Verzoeker voert geen dienstig verweer tegen de voormelde terechte motivering.

Waar verzoeker wijst op zijn profiel (minderjarig, ongeschoold, in een situatie van isolement en kampend met taalbeperkingen), verwijst de Raad naar de hierboven gedane vaststellingen op basis waarvan wordt geconcludeerd dat verzoekers voorgehouden traumatische gebeurtenissen of profiel geenszins een impact gehad hebben op zijn verklaringen (zie *supra*, punt 7.).

Verzoeker merkt op dat veel vragen tijdens het interview wel gedetailleerd zijn beantwoord en stelt dat hij vrijwel exacte informatie over de locatie van het dorp en de controleposten, over de omstandigheden van zijn vlucht en over het werk van zijn vader. Verzoeker herneemt en citeert zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen uit het persoonlijk onderhoud. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt op basis van zijn verklaringen terecht vastgesteld dat verzoeker onaannemelijk onwetend is met betrekking tot het werk van zijn vader en de problemen met de taliban. Van verzoeker, die blijkens zijn verklaringen het land is ontvlucht omwille van het werk en de problemen van zijn vader met de taliban, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij hiervan beter op de hoogte zou zijn.

Bovendien valt de vaststelling dat verzoeker nadien geen stappen heeft ondernomen om aan meer informatie te geraken (onder meer over de commandanten die verzoeker dient te vrezen) niet te rijmen met zijn voorgehouden vrees voor vervolging. De loutere stelling dat verzoeker zich na aankomst in België op andere aspecten heeft gericht, met name het opbouwen van een hoopvolle toekomst, kan niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

12. Inzake de gebeurtenissen na verzoekers vertrek uit Afghanistan motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Gezien bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de incidenten die na uw vertrek uit Afghanistan plaatsvonden, met name de drie bezoeken van de taliban. De taliban kwamen drie keer langs vragend naar uw vader, uw broer en uzelf (NPO, p. 26-27). In dit verband is het trouwens ook opmerkelijk dat u de talibanleden niet kan benoemen die langskwamen en enkel kan speculeren dat ze mannen van N.M. waren (NPO, p.27). Dat u tot op heden geen enkele informatie over N.M. heeft, komt tevens weinig overtuigend over.”

Verzoeker wijst (andermaal) op het feit dat hij volledig heeft meegewerkt, dat hij heeft aangegeven dat hij de specifieke talibanleden die naar hem informeerden niet persoonlijk kent, dat hij zijn huis bijna nooit verliet, ongeschoold en minderjarig was, en dat hij omwille van zijn PTSS geen extra informatie heeft verzameld omtrent M.N..

De Raad herneemt dat de medewerkingsplicht die op verzoeker rust inherent is aan het verzoek om internationale bescherming, dat van verzoeker wel degelijk kan verwacht worden dat hij op de hoogte is en zich informeert over (de evolutie van) zijn problemen in Afghanistan, dat verzoekers vermeende profiel geen afdoende verklaring kan bieden voor zijn onwetendheid, en dat verzoeker zijn voorgehouden psychologische toestand, laat staan de invloed ervan op zijn verklaringen, op geen enkele wijze heeft geadstrueerd. Verzoekers verweer in het verzoekschrift omvat dan ook geen dienstige weerlegging van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

13. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij Afghanistan in 2021 heeft verlaten en dat hij op 7 september 2021 aankwam in België. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, als “afvallige”, “ongelovige” of “geen goede moslim” te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar “Westerse muziek” luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar verschillende bronnen, waaruit blijkt dat “*Europeanisatie of verwestering*” in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

13.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangebracht, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

13.2. *In casu* stelt het verzoekschrift dat verzoeker Afghanistan 2021 heeft verlaten en op 7 september 2021 in België is aangekomen. Bijgevolg verblijft verzoeker ongeveer 2 jaar in België.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt, naar “*Westerse muziek*” luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Deze beweringen van verzoeker worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “*verwesterd*” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking

heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*.

Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als achttienjarige (gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek) reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die als rijk zullen worden gezien en te maken zullen krijgen met criminaliteit en/of door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, dient hernomen dat een loutere verwijzing naar landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, niet kan volstaan. Verzoeker dient concreet aan te tonen dat hij bedreigd of vervolgd wordt in zijn land van herkomst, wat niet het geval is. Bovendien heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de beroepsprocedure evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa het slachtoffer zou worden van criminaliteit en/of door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren.

14. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Deze motivering luidt als volgt:

"De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissingen in een ander daglicht plaatsen. De kopie van uw taskara, alsook het merendeel van de documenten van uw vader werden reeds hierboven besproken. De tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen deze documenten en uw verklaringen werpen ook een schaduw over de geloofwaardigheid van de rest van uw documenten. De kopie van de bankkaart van uw vader leidt niet tot een andersluidende appreciatie. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, quod non in casu. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Hierbij dient nog bijkomend opgemerkt worden dat al de door u neergelegde documenten slechts fotokopieën betreffen, waaraan geen bewijswaarde kan gegeven worden aangezien kopieën door knip-en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien kan hier andermaal verwezen worden naar de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en dewelke wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten."

15. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

16. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

17. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont met zijn loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de socio-economische situatie van Afghanen die terugkeren uit Europa niet concreet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

18. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door verweerder, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

19. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS